

v nezaměstnanosti, ježto prý nejde o náhradu za skutečnou škodu. Skutečnou škodou, kterou snoubenka následkem odstoupení snoubence od zasnoubení utrpí, jest rozuměti každé zmenšení majetku snoubenky, k němuž by bez zasnoubení nebylo došlo. K takové újmě náleží také to, co snoubence ušlo tím, že vzhledem k zasnoubení a slíbenému manželství opustila místo. Žalobkyně byla zaměstnána u firmy L. a nebyla by bývala propuštěna. Tohoto zaměstnání zanechala dne 17. listopadu 1930 vzhledem k svému zasnoubení a slíbenému jí sňatku se žalovaným, k němuž se odstěhovala do společné domácnosti. Opuštěním tohoto místa ušla žalobkyni jednak mzda, jednak podpora v nezaměstnanosti, která by jí byla bývala od 1. března 1931 vyplácena, kdyby byla bývala pracovala dále u firmy L. omezeně vždy jen 14 dnů se 14denním přerušením práce. Avšak přesto nelze žalobkyni přisouditi tento ušlý výdělek za dobu od 15. září 1930 do 15. dubna 1931, ježto žalobkyně žila po tuto dobu ve společné domácnosti se žalovaným, který jí poskytl výživu. To, co žalobkyni v uvedené době ušlo na výdělku a od 1. března 1931 též na podpoře v nezaměstnanosti, bylo by sotva stačilo na její výživu, kterou by si byla musela opatřiti sama, kdyby nebyla bývala živena žalovaným. Z toho vyplývá, že žalobkyně opuštěním místa, pokud žila se žalovaným ve společné domácnosti a byla jím živena, žádná škoda nevznikla, poněvadž by byla jinak spotřebovala svůj výdělek na opatření výživy. Dovolatelka odůvodňujíc svůj nárok na náhradu ušlého výdělku a podpory v nezaměstnanosti za dobu po zrušení zasnoubení se žalovaným tvrdila, že přes veškerou námahu nemohla ani u své dřívější zaměstnavatelky, ani nikde jinde najíti zaměstnání a že při nynější velké nezaměstnanosti je po dlouhou dobu vyloučeno, aby dostala nějakou práci. Prvý soud přisoudil žalobkyni takto odůvodněný nárok, aniž však z uvedeného tvrzení učinil nějaká zjištění. Odvolací soud, vycházející z jiného právního názoru, nějaká zjištění v tom směru ani nepotřeboval a tento nárok žalobkyně zamítl. Věc proto není zralá k rozhodnutí.

Čís. 15376.

K vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n.

Nebydlí-li nezaměstnaný dlužník jako vlastník domu, jenž je předmětem dražby, v tomto domě, neslouží tento k přímému ukojení přiměřených nutných potřeb dlužníkových, třeba nájemné z tohoto domu jest jediným příjmem dlužníkovým, z něhož hradí nutná vydání.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, R II 297/36.)

Povinný, o němž bylo zjištěno, že jest nezaměstnaným ve smyslu § 1 vlád. nař. čís. 251/35 Sb. z. a n., domáhá se dovoláváje se předpisu § 1 vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n., by byl povolen odklad dražby jeho domu. Prvý soud uznal podle návrhu, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde jen o to, zda dlužníkův dům, který jest předmětem dražby, jest považovati za nemovitou věc, sloužící přímo k ukojení přiměřených nutných potřeb nezaměstnaného dlužníka a osob, které proti němu mají zákonný nárok na výživu, jak to předpokládá ustanovení § 1 vlád. nař. čís. 77/36 Sb. z. a n., aby mohl býti povolen odklad dražby tohoto předmětu exekucí dotčeného na dobu po 30. červnu 1938. Bylo-li exekucním soudem zjištěno, že dlužník v draženém domě nebydlí, nýbrž že má dům pronajatý dvěma nájemníkům, neslouží tato nemovitá věc, která jest předmětem dražby, k přímému ukojování přiměřených nutných potřeb dlužníkůvých. To, že snad nájemné z tohoto domu jest jediným příjmem dlužníkovým, z něhož hradí nutná vydání, nerozhoduje, poněvadž k ukojení nutných potřeb neslouží tu přímo nemovitost sama, nýbrž jen výtěžek ze smlouvy nájemní. Není tu tedy předpokladu ve smyslu § 1 cit. vlád. nař. pro povolení odkladu dražby na dobu po 30. červnu 1938.

Čís. 15377.

Vydržení služebnosti má obsahově stejné předpoklady jak ve sporu o žalobě zápůrčí, tak i ve sporu o žalobě na ochranu služebnosti (konfesorní žalobě).

Výsledků průvodních jednoho z těchto sporů lze použiti ve sporu druhém.

Žalobní prosba v žalobě konfesorní může zníti též jen na svolení žalovaných k vkladu služebnosti do pozemkové knihy.

(Rozh. ze dne 9. září 1936, Rv II 1224/34.)

Srov. Sb. n. s. čís. 9820, 11630.

Žalobci tvrdíce, že vydrželi na pozemku žalovaných služebnost pěší stezky — což žalovaní popírají —, domáhají se žalobou výroku, by žalovaní byli uznáni povinnými svoliti ke knihovnímu vkladu této služebnosti na jejich pozemcích. Nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c i s o u d z těchto důvodů: Ve sporu žalobců Karla a Rosalie B-ových (nyní žalovaných) proti Adamu a Anně S-ovým (nyní žalobců), v němž se žalobci domáhali výroku, že žalovaným ani osobně, ani jako majitelům reality nepřisluší služebnost průchodu po pozemkové parcele patřící žalobcům a že žalovaní jsou povinni upustiti od dalšího průchodu po zmíněné parcele, byla žaloba pravoplatně zamítnuta a bylo vyřčeno, že nárok žalobců není po právu. Třebaže v tomto sporu byla žaloba zamítnuta proto, že soud vzal za prokázáno, že žalovaní vydrželi právo chůze po sporné parcele, nemohou žalovaní Adam a Anna S-ovi na základě tohoto rozsudku domáhati se vkladu práva služebnosti vydrženého do pozemkové knihy, poněvadž takové zjištění v důvodech rozhodovacích netvoří právo mezi stranami. Žalovaní Adam a Anna S-ovi museli se proto domáhati zvláštní žalobou